

τύχη της», αποκρίθηκε με κρουφή ευχαρίστια κάνοντας τὸ λυπημένον «νὰ μείνει ἀναντρη, ἢ καψούλα χωρίς νὰ φταίει. Καὶ νᾶξερεις τί τὸν ἀγαπάει! Τί νὰ κάμει; Ἐὰρθεὶ πάλε σπίτι της».

«Σπίτι της» εἶπε ἀνατριχιάζοντας ἡ μάνα· καὶ ἐσηκώθηκε ν' ἀνάψει τὴ λάμπα γιατί ὡστόσο εἶχε νυχτώσει, «Σπίτι της» ξανάπε. Κ' ἐσυλλογίστηκε πῶς ὁ πονηρὸς ὁ μπάρμπαξ δὲν ἔλεγε ψέμα. Ὁ Ἄντρέας θὰ τῆκανε· θὰ μίσειε. Ἀναγκασμένος τώρα ν' ἀγωνιστεῖ γιὰ τὴ συντήρησή του γιὰ τὴ θέσῃ του θὰ πολεμοῦσε αὐτὸς ἕνας, μ' ὅλα τὰ πλάσματα ποῦ ὑπαρχαν πρὶν κραχτεῖ νικημένος, καὶ θᾶφινε τὴ θυγατέρα της στὴν καταφρόνια. Θὰ ἐντροπιαζότου ἔτσι περσότερο τὸ σπίτι της. Κ' ἡ δυστυχισμένη ἢ κόρη δὲν εἶχε φταίξει, γιατί μία δύναμη ἀνώτερη, ἡ μοῖρα, τὴν εἶχε ρίξει στὰ χέρια του, καθὼς ὁ ἀέρας παίρνει ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ φύλλα καὶ φουσκώνει τὰ ἀφρισμένα τὰ κύματα. Κι' ὡστόσο ὁ ἄλλος τῆς ἔλεγε: «Μωρὲ, τοῦπα, πρὶ φύγεις μωρὲ ἀφισέ με νὰ πάω στὴ Τρινκούλαινας νὰ τῆ τὰ πῶ ὅλα». Δὲ μοῦδωκε ἀπάντησιν. «Μωρὲ καλέ, μωρὲ κακέ, μωρὲ ἄρησέ με».

«Ποῦ νὰ πᾶς, μπάρμπα», μούπε, «δὲ θὰ τὰ ξέρει ὅλα λογιάζεις ἢ Τρινκούλαινα, ἀν ἤθελε νὰ βοηθήσει, δὲ θὰ μνηοῦσε ἢ ἴδια;» — «Μωρὲ τῆ πῆρες τὸ παιδί της καὶ τὴν ἡμὴ της καὶ νὰ μνηοῦσει; τί λές;»! «Ἐχει στὸ νοῦ της, μούπε, νὰ γένω δούλος. Ξέρεις, μωρὲ μπάρμπα, τί τῆ πρεπε; Νὰ τῆ στεῖλω ἐπίσω τὴ Ρήνη καὶ νὰ πάρω τὴν ἄλληνη τῆ Σάδδαινας. Τί λές μου τῆνε δίνει ἀκόμα;»

«Γιὰ νὰ σ'τὴ δίνει, τὴ δίνει, τοῦπα, μὰ αὐτὴν τὴν ἀτιμία δὲν τὴν κάνεις· κάλλιο μίσειε». «Λογιάζεις θὰ σκιαζόμουνα τὸ Τρίνκουλο», μούπε.

«Ἄ εὐρήκατε ἀδυναμία», εἶπε ἡ Ἐπιστήμη θυμωμένη καὶ φρεμισμένη, «σύμφωνοι εἰσάστε καὶ οἱ δύο σας. Ὁ μασκαρᾶς! Τί ἰδέες ποῦ γεννάει ὁ νοῦς του. Σὲ θιαμάζομαι πῶρχεσαι καὶ μου λές αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ ἔτσι τὸ συνηθᾶτε ἔσεῖς. Τὸ σὸί σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ του εἶνε τέτοιο!»

«Μὴ μᾶς βρίζεις, συμπεθέρα, νὰ ζεῖς, μὴ μὲ πάρει καὶ μένανε ὁ θυμός», τῆς ἀπάντησε ἀνάδοντας ἕνα τσιγαροῦ. «αὐτὸ δὲν τὸ κάνει· μούτε δὲν τὸν ἀφίνουμε. Ἡ ἀφεντιά σου βρίζεις, κι' ἀντίς ἐγὼ ἦρθα γιὰ καλό. Θέλω νὰ προλάβεις. Κ' ἦρθα νὰ σ'τὰ πῶ αὐτά, χωρίς νὰ τὸ ξέρει, πίστεψε, χωρίς νὰ ξέρει τίποτα. Τὸ σπίτι του εἶνε βαρεμένο μὲ ἑξακόσια τάλλαρα, σοῦ τῆχε μιλήσει. Ἄν τοῦ τᾶχες δώκει, ὅλα θᾶτανε καλά. Καὶ γιὰ τὴν ἀφεντιά σου, δὲν ἦτανε καὶ πολλά. Τώρα ἡ Ρήνη θᾶτανε στεφανωμένη, νοικοκυρὰ μέσα στὸ ἀρχαῖο νοικοκυρεμένο σπίτι τοῦ Ψῆ, κι' ἀπόφτον ἦσυχῃ. Δὲν τοῦπρεπε τοῦ Ἄντρέα καὶ κάτι περσότερο; Τί εἶνε ἑξακόσια τάλλαρα; Ἐνα τίποτε! Τῆ Σάδδαινας ἔχει ἀπᾶνου ἀπὸ χιλιάδα».

«Καὶ τὴ στεφανώνει τὴ Ρήνη» ἐρώτησε ἡ νοικοκυρὰ ἀναποφάσιστη καὶ ἀναστενάζοντας.

«Μὴ βιάζεσαι, ἔτσι μὲ μᾶς» τῆς ἀπάντησε βάζοντας ἕνα δάχτυλο στὸ μέτωπό του. «ἀν τᾶχε τὰ ἑξακόσια, ἐλευτέρονε τὸ σπίτι του. Μὰ νὰ τότε ρωτήσω. Σοῦπα δὲν ξέρει ἀκόμα τίποτα ποῦ ἦρθα νὰ

σ' εὔρω. Ἐνα κεραμίδι σίγουρο γιὰ νὰ ἀποσκεπάξει κανεῖς τὸ κεφάλι του καλὸ εἶνε, δὲ σοῦ λέω, μὰ δὲ φτάνει. Ὁ ἄθρωπος θέλει καὶ νὰ τρώει. Θὰ μισέψει, λέει. Ἐδῶ δὲ μπορεῖ νὰ ξενοδολεῖ. Καῖκι δὲν ἔχει· κι' ἕνα καῖκι σὺν αὐτὸ πῶχασε στοιχίζει τετρακόσια τάλλαρα».

«Θέλει λοιπὸν χίλια» εἶπε μὲ θυμὸ ἡ γυναῖκα, «Κόπιασε στὸ καλὸ, καὶ κάμετε ἔτι θέλετε. Ἦρθες ἐδῶ νὰ παζαρέψεις. Δὲ ντρεπόσουνε!»

«Καλά, καλὰ» τῆς ἀποκρίθηκε σὰ φοβερίζοντας κ' ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ φύγει.

«Κόπιασε στὸ καλὸ καὶ μὴ σοῦ πῶ ποῦ ἄλλοῦ. Τρεῖς ἑκατοστὲς εἶνε ἡ μερίδα της, ἂ θέλει ἄς τῆ πάρει, εἰδὲ μὴ πνίχτε τῆνε κι' ἔλας. Ἐγὼ δὲ μὲ γνοιάζει. Οὔτε λεφτὸ περσότερο».

Κ' ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἐξαναρχότου στὸ σπίτι ὁ Τρίνκουλος, κρασιομένος, γερασμένος, ἀδύνατος, σκυφτὸς καὶ καλανταρίζοντας.

Τὰ θολωμένα του τὰ μάτια ἦταν βασιλεμένα ἀπὸ τὴ μέθη καὶ τὸ χρῶμα τοῦ λιγνοῦ προσώπου του κόκκινο. Εἶχε ἀκούσει κ' ἐκεῖνος τὰ τελευταῖα τὰ λόγια καὶ τώρα τῆς εἶπε:

«Δὸς τα τὰ ἑξακόσια, καῦμένη, ἐγὼ σοῦ τῆπα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ· εἶδες ποῦ ἐματάρθαμε»;

«Θέλουνε χίλια, μεθύστακα» τοῦπε ἄγρια ἡ γυναῖκα του, «ἐσὺ τᾶφταιξες· τί νὰ δώσω; τὰ μάτια μου;»

«Τᾶχεις» τῆς ξανάπε κουνώντας κοῦτὰ τὸ κεφάλι του ὁ μεθυσομένος, τᾶχεις· δὸς του τα».

«Χίλια εἶνε ὅλα ὅλα! θέλεις νὰ μᾶς πάρει καὶ τὸ ποκάμισο καὶ νὰ διακονήσουμε;»

«Θὰ δουλέψουμε», τῆς ἀποκρίθηκε, «δὸς τα».

Κ' ἔτσι λέγοντας ἐπήγαινε καλανταρίζοντας στὴν κρεββατοκάμαρα γιὰ νὰ κοιμηθεῖ, ἐνῶ, τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ μπάρμπαξ τοῦ Ἄντρέα ἔδγαινε στὸ δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθια καὶ τριβόλοι» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἄλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουσα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων»